

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Psalmer og aandelige Sange af Thomas Kingo , samlede og udgivne af P.A. Fenger

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 32. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1828_470_1-txt-shoot-idm966.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Hvad jeg derfor skulde kalde en god dansk Kirke-Psalmebog, maatte være En, hvori Kingos Aand herskede, den gamle, enfoldige Hjertelighed levede, og vores Besindighed langt mere skinnede igjennem Valget og Anordningen, end bares til Skue; thi Kirken er ingen Skueplads, og skal ingen være, og skjøndt Vores, Gud skee Lov, godt kan taale Lyset, skal den dog kunne være ligesaa lystelig for de Blinde, som for de Seende, naar de kun have Øren til at høre med, og Hjerte til at elske Ham igjen, som har elsket os først, og sammenføier Alt hvad der hengiver sig til Ham i Kjærlighed! Al kirkelig Skrin-Læggelse af Dødt, er Papisteri, men levende Erkendelse af det Førriges Ypperlighed er ligesaavel Fordeel som Pligt, og naar Ypperligheden, som den i Ordet poetisk udtrykte, er uddødelig med Tunge-Maalet, da er det vel baade en Klogskabs- og en Kjærligheds-Gjerning, saavidt mueligt, at befrie den fra vedhængende Særheder, som ere døde for os, men dog er det vor første Pligt at holde fast paa den, og ei bortkaste Ædelstenen fordi den har en Plet, der ei lader sig afslibe, uden at fordærve den. Kingo har sin Styrke i en levende Opfattelse og høitidelig Fremstilling af Bibel-Historien, og, med eet Ord, i det simpelt Høitidelige, som bør være det Herskende i Bede-Huset for alle Folk, og som dog i vore Dage falder selv de største Skjalde vanskeligst at ramme; thi vel er det kun af private Grunde, at den i Kjøbstæd-Psalmebogen eftertragede Høitidelighed blev ligesaa uægte, som Halvfemtsernes Simpelhed, men at Digte-Konsten, selv hos dens ypperste Dyrkere, i det Mindste ikke endnu ret godt kan forene de lidt uhandelige Elementer, der hos Kingo af sig selv sammensmeltede, synes mig klart, og selv om jeg deri tog fejl, saa over33gaer Konsten dog sikkert aldrig Naturen, hvoraf følger, at Kingo, som den Danske Kirkes Asaph, fremdeles maa intonere, og anføre Sjunge-Choret, naar der ei skal synges daarligere i det nittende end i det attende Aarhundrede, hvad jo dog baade var Synd og Skam for os selv.